

Kendime bir tahta sur yaptım. *Palisade*. Dünyanın nimetleriyle arama, aralardan sızanlar hariç. Kendime gelmek istiyorum.

Ne desem, ne istesem boş. Adım attığımız her yere, her zamana, kendi kendine varolan bir şeyler dikmişler. Sonra biz onları kendimiz yaptık veya bizim için yapılmış sanıyoruz.

İnsanlarla uğraşmak zor. Diyemedim, *doğru insanı bulduğunda suyu yukarı doğru akıtman gerekmez, su mecrainda akar, sen de işlerin nasıl yolunda gittiğine hayret edersin. Yanlış insanlardan sevgili, eş, arkadaş yapmaya hepimiz çalıştık ve gördük ki su lafla, ağlamakla, hayalle, temenniyle avuç avuç yokuş çıkmıyor*. Bunu dedim varsay, aklımda kalmış.

Aklımda kalanlar küflenmesin diye bir yere çıkarıp kurutmam gerekiyor. *Bir yer* burası. Hiçbir zaman olmayan işlere heves ediyorum. Sonra bakıyorum, dünya bir kere daha dönmüş, ben başka isimle, başka bir insan olmuşum.